

[Dagmar Andreasen.]

for at have toldoplæg, efter at erhvervslivet har fået så lange kreditmuligheder, som tilfældet er.

Når lovforslaget alligevel kan begrundes, er det, fordi der er tale om forskelsbehandling af firmaer i København og firmaer i området vest for Store-Bælt, ikke så meget økonomisk som den psykologiske virkning, der kan ligge i, at nu har København igen kunnet byde det sjællandske erhvervsliv fordele, som man ikke kan tilbyde det erhvervsliv, der ligger vest for Store-Bælt. Vi er i det radikale venstre under udvalgsarbejdet kommet til det resultat, at der kan være visse om end ikke særlig tungtvejende begrundelser for, at der oprettes et toldoplæg i Århus, og vi vil gerne vise os imødekommende over for finansministerens ønske herom.

Ved første behandling argumenterede finansministeren selv for, at det skulle være i Århus, og i bilaget siges det, at der kun er behov for ét toldoplæg uden for København. Men så må vi i det radikale venstre gøre vor tilslutning betinget af, at det tydeligt og klart fremgår af loven, hvad meningen er, nemlig at der kun skal være ét toldoplæg, og at det skal være i Århus. Vi har i hvert fald ikke i det radikale venstre kunnet finde andre motiveringer for at knytte bemyndigelsen til basishavne end modvilje mod åbent og ærligt at sige til Esbjerg, Vejle, Sønderborg og Frederikshavn og til alle de byer, som ikke har henvendt sig til udvalget, at vi kun ønsker ét toldoplæg vest for Store-Bælt, og at det skal ligge i Århus. Det skal det gøre, uanset om Århus forsat er basishavn eller ikke. Det er faktisk temmelig tit, vi ikke rigtig evner at gøre love klare og forståelige her i folketinget, men borgerne har da krav på, at vi ikke bevidst tilslører, hvad meningen er.

Jeg må anbefale tingets medlemmer at stemme for det af det radikale venstre stillede ændringsforslag, der ikke i realiteten er andet end en klar præcisering af, hvad der er meningen med lovforslaget. Der er ikke nogen i tinget, der behøver at være bekymret for at stemme for dette ændringsforslag. Finansministeren sagde jo tydeligt ved første behandling, at dette ikke ville blive noget kabinets spørgsmål, så her kan man roligt følge en mindretalsindstilling.

Maigaard: Det problem, vi skal tage stilling til her, lægger op til en afvejning mellem toldsystemets effektivitet på den ene side og den erhvervsmæssige ligestilling af det østlige og det vestlige Danmark på den anden side. Det er to hensyn, som ikke helt svarer til hinanden. Man må skønne, og det er lidt af en følelessag; men et flertal i socialistisk folkeparti er i alt fald kommet til den opfattelse, at vi vil støtte forslaget og de ændringsforslag, som finansministeren har fremsat.

Det er altså en afvejning, der skal foretages, og det vil igen sige, at der også er et hensyn at tage til toldreformen og til den rationalisering, der er foregået her. Derfor synes jeg, det er meget, meget vigtigt, at vi får fastslået det begrænsede i det lovforslag, der behandles her.

Derom vil jeg godt sige, at med den form, ministeren har valgt at give lovforslaget — det skal jeg komme ind på om et øjeblik — har jeg mine tvivl, om ikke netop disse formuleringer vil blive brugt således, at der kan rumles videre med dette med at få et frilager, og at situationen altså vil komme op igen og igen.

Jeg skal ikke lade det være nogen hemmelighed, at når jeg fra tid til anden f. eks. har lyttet til repræsentanter for partiet venstre, har jeg erindret mig det politiske begreb, der i det kendte værk „Emil fra Lønneberg“ hedder „sognerådsformandsskarnstreger“. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi får denne begrænsning slået fast, og for at få gjort låsen ekstra god vil jeg bede finansministeren om her over for tinget at bekræfte de meget rigtige bemærkninger, der står i det aftrykte bilag, som jeg godt lige vil citere et stykke fra:

„I og for sig er der intet behov for at oprette toldoplæg i provinsen, idet erhvervslivet har fået en rimelig kredit med tolden og afgifterne af importerede varer ved den almindelige kreditordning og reeksporthandelens problemer må anses for løst ved de forannævnte ordninger. Hertil kommer, at det ovenfor omtalte rationaliseringshensyn, herunder ikke mindst hensyn til at begrænse det personale, der er beskæftiget med toldopgaver, mest muligt tilsiger, at der ikke etableres yderligere toldfri faciliteter, eller at antallet af disse i hvert fald begrænses mest muligt. Imidlertid eksisterer